

De eerste schittering komt van omlaag, en wordt ontstoken uit het vuur van den hartstocht, en aangeblazen door de inbeeldingen der eere, en afgebeeld in het fonkelen van metaal of keurgesteent. Een schittering bij gekunsteld licht, met een glans die straks verdooft en uitgaat. Het flikkeren van een schijnsel, zóó opvlammend, zóó gebluscht.

Maar er is ook nog een andere schittering, en die komt niet van omlaag, maar van boven, van den Vader der lichten, uit de zalen der eeuwige glansen, ons toestralend uit de diepte van het heilig Ongeziene, dat boven den glans der zon uitgaat, en door geen eeuwigheid van eenwen wordt verteerd.

Wiene oog nu door de schittering van omlaag wordt geboeid, die ziet niets van die hoogere schittering. Voor dien bestaat dat licht van boven niet. Hij kan er niet door geboeid worden, want hij merkt het niet eens op.

En omgekeerd, zoo er een goddelooze is, die gerechtvaardigd wordt, en die dan lust krijgt aan die edeler schittering, voor dien verbleekt en taant terstond dat eerst zoo schelle licht van die aardse glansen. Hij wendt er zich van af. Ze zijn voor hem geen glansen meer. Wat eens bekorende schittering scheen, is rosse, donkere gloed voor hem geworden.

En let er nu wel op, hierin is meer dan beeldspraak; hierin is werkelijkheid.

Ge kunt u den Christus in zijn heerlijkheid niet denken met een dof, omljnd gelaat; en als ge Hem u voorstelt, dan *moet* ge u Hem wel voorstellen, als omstraald met een krans van zacht en heilig licht, schitterend in een glans van meer dan diamanten. En dat niet bij wijze van phantasie, neen, maar als uitstraling van zijn innerlijk wezen. Zijn heilige persoon naar buiten tredend. De geur der zalving om Hem heen.

Zelfs van den middelaar des Onden Verbonds, van Mozes, verklaart de Heilige Schrift ons, dat hij, afkomende van den berg, blonk aan en om zijn gelaat, zoodat het volk den aanblik van zijn aangezicht niet kon verdragen, en hij, om met het volk van aangezicht tot aangezicht te spreken, zijn gelaat bedekken moest.

Van oudsher wende de kerk van Christus er ons daarom aan, om de heilige patriarchen en bloedgetuigen, de heilige apostelen en profeten steeds af te beelden met heilige *nimbus* om het aangezicht. Die mannen, zoo wilden ze daardoor te kennen geven, waren de reinen van hart, die waren opgeklommen tot den berg van Gods heiligheden, en een afglans van den glans des Eeuwigen op hun aangezicht hadden opgevangen.

Teedere, vrome, godzalige mannen en vrouwen, die als lichten in